

Arrest

nr. 214 307 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. MISSEGHERS *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 november 2017 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 10 november 2017 asiel aan. Op 31 mei 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 juni 2018 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Bala Bagh, Surkh Rod district, Nangarhar provincie. U behoort tevens tot de Pashtoun-etnie.

Op een dag kreeg uw vader een brief van de taliban. In die brief stond dat u zich moest aansluiten bij de taliban en hun jihad en dit binnen de 15 à 20 dagen. Uw vader nam dit niet serieus en reageerde niet op de brief. Hij vertelde u er ook niet over. Een tijdje later, 's morgens vroeg, klopte talibanbevelhebber J. (...) samen met zes andere taliban op uw deur. U deed de deur open waarop u direct werd vast gegrepen. Er werd geschreeuwd en geroepen waardoor uw ouders ook naar de deur kwamen. Uw vader werd hierop fysiek mishandeld. Door al het lawaai en tumult kwamen ook de ouderen van het dorp kijken wat er aan de hand was. Zij wisten J. (...) te kalmeren en hem te overtuigen u niet mee te nemen. J. (...) ging akkoord en zou eerst naar zijn bevelhebber Q. H. (...) vragen wat hij moest doen. Indien Q. H. (...) beval u mee te nemen zou J. (...) terugkeren. De volgende dag, 's avonds kwam J. (...) opnieuw terug met het bevel van Q. H. (...) om u mee te nemen. Uw vader antwoordde hierop dat u gaan spelen was op een cricketveld. Terwijl J. (...) en zijn bende vertrokken naar het cricketveld belde uw vader u en zei hij u daar weg te gaan en naar het districtscentrum te gaan. U deed dit. In het districtshuis kreeg u echter te horen dat men u niet kon helpen. Daarna belde u uw vader en vroeg u wat u moest doen. Uw vader maakte contact met een mensensmokkelaar en stuurde die om u op te halen in het districtscentrum. Vervolgens startte u uw reis uit Afghanistan. U verliet Afghanistan vermoedelijk in augustus 2017 en kwam aan in België op 8 november 2017. Op 10 november 2017 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming dient u volgende documenten in : de taskara van uw vader, 2 brieven van de taliban, een brief van de ouderen van uw dorp ter bevestiging van uw problemen en 3 foto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw problemen met de taliban.

Ten eerste is het ongeloofwaardig dat uw vader de eisen van de taliban niet serieus zou nemen.

Uw vader kreeg een brief van J. (...) waarin stond dat u zich moest aansluiten bij de taliban (notities persoonlijk onderhoud, p. 8). U weet echter niet waar of wanneer uw vader die brief ontving (CGVS, p. 9). U denkt een 20-tal dagen voor dat de taliban naar uw huis kwam en u vermoedt dat uw vader het kreeg in het dorp (CGVS, p. 9). Nochtans mag verwacht worden dat uw vader u dit zou vertellen nadat u te weten kwam van de brief.

Hoewel de brief aan uw vader werd gegeven door een bevelhebber van de taliban die bekend was in uw regio, nam uw vader de inhoud van de brief niet serieus (CGVS, p. 9). Gevraagd waarom uw vader het niet serieus nam, zegt u dat uw vader zei dat toen J. (...) de brief overhandigde hij zeer kalm en zacht sprak (CGVS, p. 9). Dit kan echter niet verklaren waarom uw vader de inhoud van de brief niet serieus zou nemen, vooral niet omdat volgens u J. (...) er bij zei dat ze u binnen de 15 dagen zouden komen halen (CGVS, p. 9). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd zegt u dat uw vader misschien dacht dat de situatie zou kunnen worden opgelost op het moment zelf, wanneer ze u kwamen halen, door een jirga (vergadering van ouderen) te organiseren (CGVS, p. 9). Dit is opnieuw geen afdoende verklaring voor waarom uw vader de dreiging niet serieus nam en geen maatregelen nam.

Ten tweede zijn uw verklaringen over de dag dat de taliban naar uw huis kwam miniem en ondoorleefd te noemen.

Gevraagd om in detail te beschrijven wat er precies gebeurde die dag zegt u dat u de deur opendeed, u werd vastgepakt, u werd gezegd dat ze u zouden meenemen, waarop uw familie naar buiten kwam en begon te huilen (CGVS, p. 9). De vraag wordt u opnieuw gesteld wat er in detail gebeurde nadat J. (...) u vastpakte, wat er werd gezegd, wie wat zei. U zegt dat uw vader op de grond zat en probeerde de voeten van J. (...) vast te pakken terwijl hij smeekte u niet mee te nemen. Uw zus en moeder huilden. Dan kwamen de ouderen die J. (...) overtuigden u niet mee te nemen (CGVS, p. 9). Gevraagd naar de reactie van J. (...) op de smeekbedes van uw vader zegt u dat hij boos was en uw wou meenemen. Soms richtte hij het wapen op uw vader (CGVS, p. 10). Het is duidelijk dat u niet in staat bent om gedetailleerd te vertellen over wat er precies allemaal gebeurde die dag. U blijft kort en vaag in uw beschrijving.

Er wordt u gevraagd om in detail te vertellen hoe de ouderen erin slaagden J. (...) te overtuigen u niet mee te nemen. Er wordt benadrukt dat u specifiek moet zijn, wat de ouderen zeiden, wat tegen hen werd gezegd, enzovoort. U zegt dat u huilde en met u niet goed voelde. Wat u zich herinnert is dat een van de ouderen zijn baard aanraakte, de ander zijn gezicht en vroegen om u niet mee te nemen. Een andere probeerde hem te kalmeren door hem een zitplaats en water te geven. Ook uw moeder smeekte (CGVS, p. 10). Wanneer hij gekalmeerd was zeiden de ouderen dat ze er 's avonds over zouden praten en ze vroegen J. (...) om terug naar Q. H. (...) te gaan om te vragen wat hij moest doen. J. (...) ging hiermee akkoord (CGVS, p. 10). Opnieuw blijkt dat u nauwelijks kunt vertellen wat er zich afspeelde of wat werd gezegd. Nochtans was u de sleutelfiguur in het gesprek en betreft het een kernelement in uw verhaal. Bijgevolg mag verwacht worden dat u hier uitgebreider over zou kunnen vertellen.

Nadat J. (...) gekalmeerd was vertrok u naar huis en ging u slapen. De ouderen en uw vader praatten nog verder met J. (...). U weet echter niet waarover aangezien u thuis in bed lag (CGVS, p. 11). Ook hebt u klaarblijkelijk nooit gedacht er achter te vragen wat er nog werd gezegd over uw situatie nadat u vertrok (CGVS, p. 11). U kunt hier geen verklaring voor geven, u zegt gewoon dat u hier niet achter vroeg en niet weet waarover werd gepraat (CGVS, p. 11). Ook nadat u opstond de volgende dag, praatte u met niemand over uw situatie of vroeg u aan niemand wat er diende te gebeuren (CGVS, p. 11). U wordt gewezen op het feit dat u op het moment van de incidenten reeds 18 jaar was. Bijgevolg is het vreemd dat u na het incident naar huis zou gaan en zou slapen en ook de volgende morgen met niemand zou praten over hetgeen gebeurd was. U zegt dat u veel geslagen werd en dat u dacht dat uw vader alles wel zou oplossen. Het enige wat uw vader de volgende morgen zei over het gebeurde is 'God is goed, we hopen dat niets gaan gebeuren' (CGVS, p. 11). Het is echter volstrekt ongeloofwaardig dat u al volwassen jongeman niet nieuwsgierig zou zijn naar hetgeen was besproken of wat ging gebeuren, te meer omdat u de spilfiguur was om wie de hele discussie draaide. Bovendien dient ook te worden opgemerkt dat u verklaart dat J. (...) naar uw huis kwam om 8 uur 's morgens. Bijgevolg is het vreemd dat u na het incident zou gaan slapen en niet wakker zou worden tot de volgende dag (CGVS, p. 7).

Niet enkel bleek u geen enkele interesse te hebben in het bespreken of oplossingen zoeken voor uw probleem, u ging de dag na het incident met J. (...) ook gewoon buiten gaan spelen (CGVS, p. 11). Gevraagd waarom u cricket ging spelen en waarom u zelfs buiten mocht van uw ouders, gelet op de dreiging die van J. (...) uit ging, antwoordt u dat uw vader vertrouwde op de ouderen van het dorp (CGVS, p. 11). Dit kan echter opnieuw niet verklaren waarom u, de dag nadat de taliban u wil meenemen, gaat spelen op een veld die ver van uw huis ligt.

Uw vader stuurde J. (...) naar het cricketveld waar u was, waarna uw vader u direct waarschuwde. U wordt gevraagd of, nadat J. (...) u niet kon vinden op het cricketveld, hij nog terugkeerde naar uw huis om uw ouders te confronteren. U blijkt dit niet te weten. U hebt daar volgens u nooit naar gevraagd, hoewel u na uw vertrek nog contact hebt gehad met uw ouders (CGVS, p. 12). Opnieuw kan verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van dergelijke kernelementen in uw verhaal.

Gevraagd of uw familie nog problemen heeft gekend met de taliban na uw vertrek zegt u dat uw ouders nog een brief van de taliban kregen waarin stond dat ze u overal in Afghanistan zouden vinden. Verder hebt u geen weet van bedreigingen tegen uw familie (CGVS, p. 12). Nochtans had u tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard dat J. (...) nog bij uw vader was langs geweest en hem bedreigd had (DVZ vragenlijst, vraag vijf). Geconfronteerd hiermee zegt u dat de tolk verkeerd vertaald

heeft en dat u het bij DVZ had over de brief van de taliban die uw vader kreeg na uw vertrek (CGVS, p. 12).

Ten derde hebt u geen informatie over hoe uw reis werd bekostigd.

U verklaart dat uw vader alles van uw reis betaalde en dat u niet weet hoeveel hij betaald heeft (CGVS, p. 7). Gevraagd of u hem ooit vroeg achter de kostprijs antwoordt u negatief, hoewel u volgens u elke twee weken met hem praat (CGVS, p. 7). De dag nadat u vluchtte naar het districtshuis werd u opgehaald door een mensensmokkelaar en begon u aan uw reis. Er wordt u gevraagd hoe uw vader erin slaagde om in 2 dagen tijd genoeg geld te verzamelen om een mensensmokkelaar te betalen. U zegt dat u dit niet weet. U denkt dat uw vader niet op dat moment moest betalen aan de smokkelaar. Meer informatie hebt u hier niet over (CGVS, p. 13). Logischerwijs mag verwacht worden dat u toch een basisidee zou hebben van hoeveel u moest betalen voor uw reis en hoe dat werd betaald.

Ten vierde dienen bedenkingen gemaakt te worden bij uw vermeende leeftijd.

Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 23 november 2017 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, die aantoonde dat u op 22 november 2017 een leeftijd heeft van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Nochtans gaf u bij het indienen van uw verzoek tot internationale bescherming aan dat u geboren was op 30 november 2000 (DVZ verklaring, vraag vier). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd verklaart u dat u weet dat u in de tijd van Karzai werd geboren, in de maand jawza, op een maandag (CGVS, p. 13). Uw foutieve verklaringen over uw leeftijd doen echter verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw aangehaalde vluchtredenen.

Uw ingediende documenten kunnen hier niets aan veranderen. Documenten hebben immers pas bewijswaarde indien ze vergezeld zijn van geloofwaardige verklaringen wat in casu duidelijk niet het geval is. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Wat betreft de taskara van uw vader en uw foto's stellen die enkel uw nationaliteit en herkomst vast, zaken die in deze beslissing niet worden betwist.

De dreigbrieven die uw vader ontving zijn dan weer ondertekend door talibanchef voor Surkhrod Q. S. (...), terwijl u zowel bij DVZ als op het CGVS verklaarde dat de districtschef van de taliban voor uw district Q. H. (...) was (CGVS, p. 7).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheids personeel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheids personeel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats.

Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin door de taliban. Hij onderbouwt dit als volgt:

"Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*

3) "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging";

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoeker:

1) zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 1 november 2018.

2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De verzoeker om internationale bescherming moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad. (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Verweerster haalt in de bestreden beslissing aan dat verzoeker er niet in geslaagd zou zijn aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire beschermingsstatus, loopt.

Dit strookt evenwel niet met de werkelijkheid. Verzoeker vreest namelijk voor zijn leven. Verweerster geeft in de bestreden beslissing ten onrechte aan dat geen geloof kan gehecht worden aan de aangehaalde vervolgingsfeiten van verzoeker.

- De ernst van de brief taliban – vader verzoeker

Verzoeker is het land ontvlucht omwille van zijn vrees voor de taliban. De vader van verzoeker kreeg een brief van de taliban waarin gesteld wordt dat verzoeker zich diende aan te sluiten bij taliban. Omdat verzoeker nog jong is wilden de taliban dat hij hen zou helpen met het verrichten van de jihad.

In de bestreden beslissing stelt verweerster ten onrechte dat het niet aannemelijk is dat de vader van verzoeker de brief niet serieus nam. Verzoeker wenst op te werpen dat zijn vader de dreiging wél serieus nam. Verzoeker vermoedt dat de tolk hem niet goed heeft verstaan. De tolk die tijdens het persoonlijk onderhoud werd aangesteld sprak namelijk meer Farsi dan Dari. Hierdoor ontstonden er problemen tijdens het vertalen en dit blijkt ook zo te zijn na het lezen van het gehoorverslag.

Zijn vader had namelijk zeer concreet het plan voorbereid om met dorpsoudsten samen te komen, te vergaderen en de kwestie via bemiddeling op te lossen. Dit is namelijk dé manier voor het oplossen van dorpsproblemen in Afghanistan. Dergelijke vergadering wordt een 'jirga' genoemd.

"Jirga is an important judicial institution of Pakhtoonwalee. It comprises of two or more persons who are mainly the family elders while the religious elders also attend Jirga. Jirga exercises both the executive and the judicial powers within a specific area. However, various issues for instance, intertribal affairs, land disputes, money disputes, blood feuds and all other different types of conflicts and disputes among the Pakhtoon society are dealt by the Jirga." (stuk 30, JPUHS, Adul Qadir Mushtaq, Umer Yaqoob en Muhammad Usman Javaid, "Role of Jirga in Pakhtoon Society an Analysis with Special Reference to Justice Dispensation", December 2016, te consulteren op: http://pu.edu.pk/images/journal/HistoryPStudies/PDF-FILES/2-v29_2_16.pdf)

Was de vader zo onvoorzichtig in zijn veronderstelling dat ook de Taliban zich zou houden aan een gebruik/een institutie die al jarenlang geworteld is in de Afgaanse samenleving?

De vader van verzoeker had niet gedacht dat de taliban op een andere manier zouden werken en het huis plots gingen binnenvallen. Hij had er een –te rechtvaardigen – vertrouwen in dat ook de Taliban het nodige respect zouden opbrengen voor deze traditionele institutie.

De vader van verzoeker hield de brief voor zich en vertelde hierover destijds niets aan verzoeker daarover. Zijn vader wilde hem geen schrik aanjagen en dacht de situatie zelf op te lossen door te

bemiddelen met de taliban. Tevergeefs waren de taliban hem te snel af. Verzoeker wist pas af van de brief de dag dat de taliban aan huis kwamen.

Verzoeker benadrukt dat hij het doelwit zal blijven waar hij zich ook zal bevinden in Afghanistan. In Griekenland kreeg verzoeker namelijk te horen van zijn familie dat J. (...) hen verteld heeft dat hij verzoeker overal zou zoeken. Vooral nu verzoeker gevlucht is naar Europa, is het gevaar om gedood nog groter geworden. De taliban zal verzoeker ongetwijfeld beschouwen als een verrader aangezien verzoeker naar het Westen is gevlucht en aldus zijn land zozegd heeft 'verraden'.

- Traumatische gebeurtenis

Verweerster haalt in de bestreden beslissing aan dat verzoeker er niet in geslaagd zou zijn om in detail uitleg te geven over de dag dat de taliban aan huis stonden. Verzoeker wenst hierop te reageren. Verzoeker heeft wel degelijk zijn best gedaan om op de vragen zo gedetailleerd mogelijk te antwoorden. Verzoeker heeft uitgebreid geantwoord op de vragen van verweerster. Verweerster werpt een interpretatie op van het gehoorverslag, die niet strookt met wat werd opgetekend in het gehoorverslag:

“- Toen u J. (...) u vastpakte, wat gebeurde toen? Wat werd gezegd, wie zei het? Beschrijf een in detail.

Ik zei dat mijn vader op de grond zat en probeerde zijn voeten vast te pakken en zeggen: aub neem mijn zoon niet. Mijn moeder huilde, zus huilde, ik huilde ook. Hij hield mijn hand vast en trok er aan dus ik werd heen en weer getrokken, hij probeerde me uit de plaats te nemen. Dan zei ik je dat de ouderen kwamen. Zij probeerden hem te overtuigen me niet op de dag niet mee te nemen.

- Toen uw vader smeekte bij J. (...) om u niet mee te nemen, hoe reageerde J. (...)?

Hij was zeer boos en hij zei: ik wil hem meenemen. Soms richtte hij het wapen op mijn vader en zei: Ik zei hem stuur die zoon naar ons. Ik kan het je tonen, toen hij me wegtrok, ik heb er een litteken van op mijn rug. Hij sloeg me door de kolf op mijn schouder.

- Hoe konden de ouderen J. (...) overtuigen u met rust te laten?

Ik zei je, een raakte zijn baard aan.

- Stop. Vanaf het begin, ze horen lawaai, de ouderen komen, wat zeiden ze dan, wat werd tegen hen gezegd?

Ze zeiden: wat gebeurde er? Dan de ouderen en mensen van het dorp verzamelden daar. Op dat moment huilde ik en dacht ik aan mezelf, ik was niet goed. Het was een zeer enge scene, ik was in mezelf, ik dacht bij mezelf wat gebeurde er met mij, ik huilde. Wat ik me herinner, een raakte zijn gezicht aan, de ander zijn baard, ze zeiden alsjeblieft om me niet mee te nemen. De ander probeerde me van me weg te brengen en zei: zet u hier sahib. Hij bracht water voor hem. De lijfwachten stonden verder dus de andere persoon probeerde hen kalm te maken. Mijn moeder zei hem: sahib alsjeblieft. Mijn kleine broer d. (...) huilde. Hij was de jongste thuis en houdt echt van mij, ik van hem. Hij huilde veel.

- Hoe overtuigden de ouderen J. (...) om u te laten blijven? Hij kwam naar het dorp met de duidelijke opdracht u mee te nemen, hoe hebben ze dat kunnen vermijden?

Wanneer hij zat en kalmeerde, zeiden ze: we zitten samen deze avond en we praten hierover en we maken een beslissing, we zullen je informeren. Laat deze jongen gewoon hier. Ouderen zeiden: please ga naar Q. (...) sahib H. (...), de schaduwdistrictchief. ga naar hem en zeg hem dat ouderen je vragen om hem met rust te laten, hij is de oudste zoon van deze oude man.” (stuk 3, p. 9 en 10)

Ondanks de uitgebreide uitleg die verzoeker gaf, is verweerster toch van mening dat de uitleg beperkt is. Na de uiteenzetting van de gebeurtenis werd door verweerster niet meer gevraagd naar extra uitleg zodat verzoeker nog meer uitleg kon geven.

Daarenboven dient gewezen te worden op het feit dat de gebeurtenis geen aangename herinnering was voor verzoeker. Tijdens die gebeurtenis smeekte de hele familie J. (...) om verzoeker niet mee te nemen. Elk deed dat op hun eigen manier. Het was hectisch. Verzoeker werd heen en weer geslingerd en werd zeer hardhandig aangepakt en geslagen door J. (...). Daar heeft verzoeker nog een litteken aan overgehouden. Ook de vader van verzoeker werd niet gespaard. Verzoeker was zo getraumatiseerd van de hele gebeurtenis dat hij niet aandachtig was van wat zich rond hem afspeelde. Wat hij zich kon herinneren heeft verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aan verweerster wel degelijk op een doorleefde manier verteld.

- Geen uitleg vragen

Volgens verweerster heeft verzoeker geen uitleg gevraagd aan zijn vader. Dit is echter wel gebeurd. Verzoeker vroeg zijn vader naar uitleg maar zijn vader stelde hem telkens gerust en beloofde verzoeker

dat het in orde gebracht zal worden. Volgens zijn vader diende verzoeker zich geen zorgen te maken. Verzoeker vertrouwde erop dat zijn vader en de dorpsoudsten het probleem gingen oplossen.

- Bedreigingen ouders

Verzoeker nam voor het eerst na het land te hebben verlaten contact op met zijn ouders. Uit het gesprek is gebleken dat de taliban contact hebben genomen met de ouders van verzoeker en naar hem gevraagd hebben. Verzoeker vermoed dat zijn ouders nog steeds in gevaar lopen.

- Reiskosten

In de bestreden beslissing stelt verweerster ten onrechte dat de verzoeker geen informatie heeft over hoe de reis bekostigd werd. Verzoeker heeft nochtans duidelijk gezegd dat zijn vader de smokkelaar heeft betaald met geld dat zijn vader krijgt voor zijn producten.

“Hoe kon uw vader diezelfde dag het geld bijeen verzamelen om de smokkelaar te betalen?
Ons geld is ons producten, zijn onze tarwe, mais. Dit is ons geld.” (stuk 3, p.13)

Zoals verzoeker reeds aan verweerster vertelde, is de vader van verzoeker een boer en bezit hij gronden. Op die gronden cultiveerde zijn vader o.a. tarwe, mais, katoen en uien. Een deel van deze producten verkocht hij vervolgens aan de mensen van het dorp.

“Wat was het beroep van uw vader?”

Hij was een boer. We hadden 14 of 15 jerib land. Hij was niet in staat om al het land te cultiveren, daarom hadden we boeren. Hij werkte soms niet altijd. Hij superviseerde het werk.” (stuk 3, p.5)

“Welke producten werden op die velden gegroeid?”

Tarwe, opium, mais, rijst, katoen, en uien. Tarwe, uien, katoen en mais doen we altijd.” (stuk 3, p.5)

“Wat deed uw vader met de producten van zijn land?”

We gebruikten het voor eigengebruik, we kozen ook de goede zaden van het tarwe voor de volgende cultivatie. Een deel verkocht hij.” (stuk 3, p. 5)

Hoeveel de reis heeft gekost weet verzoeker niet, enkel dat het veel gekost heeft. Zijn vader als hoofd van het gezin regelde het geld binnen het gezin. Uit respect voor zijn vader was het voor verzoeker niet mogelijk om te vragen naar het bedrag. In de Afghaanse cultuur wordt er uit respect niet gevraagd naar dergelijke zaken.

Dit argument werd door verweerster gewoon naast zich neergelegd. Door objectieve informatie wordt echter wel bevestigd dat het Afghaans gezinsleven specifieke ongeschreven regels heeft die worden nageleefd.

“Family is of utmost importance in the Afghan culture. Extended families typically remain together for life. Communication and socialization are limited almost exclusively to the extended family.

Nepotism – brothers taking care of brothers; a hook up; quid pro quo – is a normal, expected way of life in Afghanistan (and throughout the Arab world). The word for this is Wastah (WAH-stah). Wastah is how Afghans get by in a harsh environment. Who one knows and how one takes care of their family and friends is important in all aspects of life: in government, in educational institutions, in business, in marriage, in personal relationships, wastah is universally applied.

Family bonds and family honor are ociety. Family matters are extremely private. To bring shame upon an Afghan family will almost certainly result in some form of retaliation or revenge. When sacred among Afghans. Family honor determines the family's status in s a female family member is shamed, the retaliation may literally be a matter of life and death for both her and the offender. Afghan wives are seldom pictured in photos.

Among Afghans, respect comes with age for both men and women. In homes where the eldest is a female, she will command great respect, but a teenage son might still be regarded as the decision maker. While Afghanistan's society is patriarchal (led by males), women are highly revered and central to family life. From the Western perspective, the Afghans' attempts to preserve female and family honor are often perceived as a lack of valuation of women and a disregard for women's well-being. In addition to age being respected, in Afghan society, women achieve respect and status by becoming mothers.

Afghans are typically friendly and hospitable, but they can also be stern and hard by U.S. standards. This is in large part due to their war experiences Their living codes stressing honor and one's responsibility to fulfill expected roles are strict and inflexible. Personal disputes are not solved easily

because of the need to protect one's personal and family honor. Family honor is affected by personal behavior.

Among Afghans, piety, or devoutness to religious standards and other obligations (such as to parents) and stoicism, or being restrained in outward demonstrations of emotions, are admired traits. For Afghans to openly show joy or grief is rare. They value knowledge, wisdom and education.” (stuk 31, UWF.EDU, Society and norms, family and family life, geconsulteerd op: 17 oktober 2017, te consulteren via: <http://uwf.edu/atcdev/afghanistan/society/Lesson1Family1.html>, verzoeker zet vet)

Deze typische houding van verzoekers' vader is niet alleen in lijn met de tradities in Afghanistan, zoals hoger reeds bleek verklaart ze ook de terughoudendheid van de vader van verzoeker om ook in alle openheid met hem over de bedreigingen te spreken die reeds eerder werden geuit.

Verweester gaat op verschillende plaatsen in de bestreden beslissing onterecht voorbij aan de erg strakke hiërarchie binnen een Afghaans gezin, waarbij leeftijd allesbepalend is.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

*‘Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoont dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep’
(Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).*

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de verzoeker om internationale bescherming persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Verzoeker heeft zijn land van herkomst moeten verlaten omdat hij bedreigd werd door de Taliban, die duidelijk gedreven wordt door politieke en religieuze motieven.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Volgens de heersende rechtsleer:

*“De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat hij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging”
(Van Heule D., o.c., nr. 105).*

*“Traditioneel aanvaardde rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen”
(Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).*

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen. Hij verwijst ook naar hetgeen hierboven is uiteengezet.

Verzoeker heeft problemen met de Taliban in Afghanistan. De Afghaanse overheid kan zichzelf niet beschermen tegen de Taliban, laat staan zijn burgers.

Verzoeker was na het voorval hulp gaan vragen bij het districtshuis. Echter werd hem daar verteld dat zij hem niet konden helpen mits de taliban de controle hebben over de regio.

“Ik zei je voorheen, ik ging binnen, er was een bevelhebber daar, ik begon met hem te praten, dat ik een probleem heb. Hij zei: je weet beter dan mij dat de plaats waar je vandaan komt, een plaats is onder controle is van de taliban. Ik kan geen ranger met twee soldaten sturen om je te helpen. Of ik kom vechten, dat is niet mogelijk.” (stuk 3, p.12)

Verweerster gaat in de eerste plaats voorbij aan het feit dat verzoeker in geen geval kan verblijven in Surkh Rod omwille van de bedreigingen die verzoeker boven het hoofd hangen. Omwille van de bedreigingen die hij ontving is verzoeker namelijk op geen enkele plaats in Afghanistan veilig, aangezien hij bedreigd wordt door de Taliban.

Eenmaal een persoon geïdentificeerd wordt door de Taliban zullen ze er alles aan doen om deze te vinden, waar hij ook verblijft.

Het huidige middel is bijgevolg gegrond."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A van het Verdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht.

In dit middel zet verzoeker over zijn kwetsbare profiel als ongeletterde jongeman "of potential fighting age" het volgende uiteen:

"Het is van uiterst belang dat de individualiteit van verzoeker in acht genomen wordt en dat ook de context waar verzoeker zich in bevindt in rekening wordt genomen bij het nemen van een beslissing. Verweerster gaat hier volledig aan voorbij.

Overeenkomstig artikel 4, lid 3, c) van de Kwalificatierichtlijn moet de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming onder meer rekening houden met:

"de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd (...)"

Wat verzoeker betreft, heeft verweerster geen rekening gehouden met het uitgesproken ongeschoolde profiel dat hij heeft. Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf verzoeker reeds aan nooit naar school te zijn geweest en zijn eigen leeftijd niet te kennen.

Daarenboven is het opvallend dat verweerster in de bestreden beslissing volledig voorbij gaat aan de UNHCR eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan en de hierin uitvoerig uitgewerkte 'Potential Risk Profiles'.

UNHCR eligibility guidelines' werd duidelijk opgenomen dat een persoon als verzoeker, zelfs los van zijn persoonlijk vluchtrelaas, een groot risico loopt gedwongen te worden gerekruteerd door de Taliban, naast de reeds bestaande risico's als gevolg van zijn persoonlijk conflict met hen:

"Incidents of forced recruitment of children are said to be subject to widespread underreporting. However, the recruitment and use of children by all parties to the conflict, both in support and combat roles, is reported to be observed throughout the country.

a) Forced Recruitment by AGEs

In areas where AGEs exercise effective control over territory and the population, they are reported to use a variety of mechanisms to recruit fighters, including recruitment mechanisms based on coercive strategies. Persons who resist recruitment, and their family members, are reportedly at risk of being killed or punished. AGEs are reported to continue to recruit children, both boys and girls, to carry out suicide attacks and as human shields, as well as to participate in active combat, to plant IEDs, to smuggle weapons and uniforms, and to act as spies, guards or scouts for reconnaissance.

b) Forced and Underage Recruitment by Pro-Government Forces

In January 2011 the UN and the Government signed an action plan for the prevention of underage recruitment. In July 2014 the Government endorsed a road map towards compliance with the action plan. In February 2015 President Ghani endorsed a law which had been passed by the Parliament and the Senate in 2014, criminalizing underage recruitment into the ANSF. Despite the Government's support for the action plan and the progress made thus far, challenges are reported to remain, including a lack of accountability for underage recruitment. In March 2016, the Special Representative of the Secretary-General for Children and Armed Conflict noted that while there had been substantial progress in implementing the action plan, the UN continued to document the recruitment and use of boys by the ALP and ANP, as well as some cases attributed to ANA. Pro-government armed groups have also been reported to force locals to send young men to join the fight against the Taliban and other AGEs.

c) Summary

In light of the foregoing, UNHCR considers that, depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGEs, or in areas where

pro-government forces, AGEs and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group or other relevant grounds. Depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas where ALP commanders are in a sufficiently powerful position to forcibly recruit community members into the ALP may equally be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group or other relevant grounds. Men of fighting age and children who resist forced recruitment may also be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds.

(stuk 4, United Nations High Commissioner for Refugees, UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 19 april 2016, p. 44-47, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/570f96564.html>)

Over het risico dat verzoeker loopt om ook door pro-regeringstroepen te worden ingelijfd wordt zelfs op geen enkele wijze gemotiveerd.

Huidig middel is bijgevolg gegrond.”

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Na een korte theoretische uiteenzetting over de relevante wetsbepalingen geeft verzoeker met verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en de parlementaire voorbereiding aan dat de vraag of een persoon het slachtoffer dreigt te worden van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico loopt om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld dient te worden.

Vervolgens stelt verzoeker steeds in Bala Bagh, in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar, geleefd te hebben en voert hij aan dat uit de informatie die verwerende partij zelf aanvoert niet blijkt dat het geweld in Surkhrod dezelfde typologie zou volgen als het geweld in Jalalabad. Ongeveer de helft van de incidenten zijn volgens hem het gevolg van een “*open battle*”. Voorts wijst hij aan de hand van rapporten waarop verwerende partij zich beroept op het aantal geregistreerde incidenten in Surkhrod en acht hij het eigenaardig dat de commissaris-generaal de onveiligheid in dit district niet onder ogen wil zien. Verzoeker wijst er nog op dat de gouverneur van Surkhrod bevestigde dat de activiteit van de taliban in Surkhrod de laatste jaren is toegenomen.

Voorts laat verzoeker gelden dat de commissaris-generaal de informatie over de veiligheidssituatie in Jalalabad op een wel erg eenzijdige manier interpreteert, nu een duidelijk stijgend geweld in Jalalabad wordt gemeld en burgers veelvuldig het slachtoffer worden van aanslagen, waarbij het duidelijk is dat het niet louter om “*high-profile’-attacks*” gaat. Verzoeker wijst er nog op dat Islamitische Staat (IS) tot op vandaag met de regelmatigheid van de klok aanslagen pleegt in Jalalabad en dat de commissaris-generaal zich niet beroept op voldoende actuele informatie. Verzoeker betoogt verder dat objectieve informatie de precare veiligheidssituatie in de ganse provincie Nangarhar bevestigt en dat Nangarhar volgens de Amerikaanse troepen de dodelijkste provincie is.

Verzoeker wijst nog op zeer recente rechtspraak van de Raad die zegt dat er nieuwe en actuele rapporten zijn, zoals het rapport van Amnesty International, die aantonen dat de algemene situatie in Afghanistan verslechterd is, inzonderheid betreffende de terugkeer van afgewezen verzoekers om internationale bescherming, en meent dat dit ervoor zorgt dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt. Verzoeker wijst tevens op de verklaring van UNOCHA in 2017 dat “*wat eens een conflict met lage intensiteit was, nu is geëscaleerd in een oorlog*” en op een verklaring van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties in februari 2018 dat de veiligheidssituatie zeer onstabiel was. Hij wijst er eveneens op dat ook de Norwegian Refugee Council (NRC) haar bezorgdheid met betrekking tot Afghanistan heeft geuit in haar nieuwsbericht van 9 februari 2018 waarin zij zeven redenen uiteenzet waarom Afghaanse vluchtelingen niet mogen worden teruggestuurd naar Afghanistan. Verder wijst hij op het aantal geregistreerde veiligheidsincidenten in de periode van januari 2018 tot april 2018 en stelt hij dat ook uit het rapport “*General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul*”, dat laatst geüpdatet werd op 12 maart 2018, een stijging van het geweld in Afghanistan blijkt. Ook een recent rapport van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties toont volgens verzoeker aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan steeds problematischer wordt en dat het aantal incidenten blijft stijgen. Verwijzend naar

(onder meer) rapporten van US Department of State en van Human Rights Watch, besluit verzoeker dat het geweld op dit moment zodanig grote proporties aanneemt dat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Verzoeker wijst verder op het aantal door de Verenigde Naties geregistreerde veiligheidsincidenten in Afghanistan in 2017 en stelt dat ook de zelfmoordaanslagen verdubbeld zijn en dat ook volgens de Belgische diplomatie de veiligheidssituatie in Afghanistan zeer problematisch is en reizen ten zeerste worden afgeraden.

Verzoeker trekt uit het voorgaande de volgende conclusies:

“Uit deze informatie volgt dat de algemene veiligheidssituatie in geheel Afghanistan dramatisch is geworden. Dit op zodanige wijze dat subsidiaire bescherming zich eigenlijk opdringt voor alle personen die hun Afghaanse nationaliteit kunnen bewijzen.

Op zijn minst is het voor verzoeker echt compleet onbegrijpelijk dat verweerster, hoewel er een duidelijke escalatie van het conflict in Afghanistan wordt vastgesteld, de regio's waaraan bescherming wordt verleend, stelselmatig lijkt te willen terugschroeven. Waar tot voor kort nog werd onderzocht in welke mate bepaalde dorpen uit de omliggende districten tot Jalalabad gerekend kunnen worden, heeft verweerster nu plotsklaps beslist niet langer subsidiaire bescherming toe te kennen voor personen uit de districten Surkh Rod en Behsud. En dit terwijl objectieve informatie, nocht voor dit district, noch voor de provincie Nangarhar, noch voor de algemene situatie in Afghanistan, hier enige aanleiding toe kan geven.

Op zijn minst dient er een nieuw, actueel onderzoek naar de veiligheidssituatie in Surkh Rod te worden bevolen.”

Verder meent verzoeker dat hij bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot zal worden overgelaten en de facto een “IDP” (“internal displaced person”) wordt, nu het ontbreken van een “overeenkomst” tussen België en Afghanistan tot gevolg heeft dat Afghanen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als “terugkeerders” en dus voor de Afghaanse overheid niet bestaan. Bovendien krijgen ze geen hulp van het “MoRr” (Afghaanse Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders), die normalerwijze hulp biedt aan vluchtelingen om zich te kunnen vestigen in de regio van herkomst. Verzoeker meent dan ook te zullen worden overgeleverd aan het geweld en de gewapende groeperingen. Voorts stelt verzoeker dat men in de onmogelijkheid is om zich te vestigen en dat hen de noodzakelijke toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, zal worden ontzegd. Hij verwijst hiervoor naar het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 19 april 2016.

Hoewel hij meent te moeten worden beschouwd als een “IDP” en niet als een “terugkeerder”, wijst verzoeker via een citaat uit het rapport “*DFAT Country Information Report Afghanistan*” van Australian Government, Department for Foreign Affairs and Trade, van 18 september 2017 tevens op de preciaire positie van de Afghaanse “terugkeerders”.

Ten slotte wijst verzoeker op het hoge risico op mensonwaardige behandelingen in Afghanistan, nu de broodnodige humanitaire hulp er heel beperkt blijft. Verzoeker acht de interpretatie van verwerende partij van de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt. De commissaris-generaal focust zich volgens hem op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, doch verwaarloost de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt. Verzoeker betoogt dat, hoewel de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio afneemt, het geweld blijft sluimeren en de levensomstandigheden mensonwaardig blijven.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden het rapport “*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 19 april 2016, p. 31-32, 44-47 en 85 (stukken 4 en 28), persartikels en informatie over de veiligheidssituatie in Jalalabad, de provincie Nangarhar en Afghanistan en over de Afghaanse maatschappij (stukken 5-14, 16-27 en 29-32) en het arrest nr. 196 024 van 30 november 2017 van de Raad (stuk 15) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Bij een aanvullende nota van 19 oktober 2018 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet twee aanvragen van zijn moeder om te attesteren dat het dorp Bala Bagh onder controle van de taliban valt (stukken 33 en 34), de envelop waarmee deze stukken

werden verstuurd (stuk 35), het rapport “*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 augustus 2018, p. 12-14, 17-18, 52-53 en 55 (stuk 36), persartikels over de veiligheidssituatie in Afghanistan (stukken 37-42) en de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2018, p. 57, 72 en 83 (stuk 43) neer.

2.2.3. Bij een schrijven van 13 november 2018 laat verzoeker nog weten dat op de door hem bij zijn aanvullende nota van 19 oktober 2018 bijgebrachte stukken 33 en 34 de naam van zijn grootvader verkeerd werd vertaald.

2.2.4. Op 13 november 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van mei 2018, p. 1-24 en 111-118, en de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2018, p. 71-77 en 87.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze

instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het derde middel de schending aan van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling, waarvan in de bestreden beslissing geen toepassing werd gemaakt, geschonden acht. Het derde middel is in deze mate niet-ontvankelijk.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart te vrezen voor vervolging door de taliban, die hem wilden rekruteren. Blijkens de motieven van de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen met de taliban, nu (i) het ongeloofwaardig is dat zijn vader de eisen van de taliban niet serieus zou nemen, (ii) zijn verklaringen over de dag dat de taliban naar zijn huis kwam miniem en niet doorleefd te noemen zijn, (iii) hij geen informatie heeft over hoe zijn reis werd bekostigd, (iv) er bedenkingen dienen te worden gemaakt bij zijn vermeende leeftijd, en (v) de door hem ingediende documenten hier niets aan kunnen veranderen.

Verzoeker slaagt er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij van oordeel is dat het ongeloofwaardig is dat verzoekers vader de eisen van de taliban niet serieus zou nemen. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Uw vader kreeg een brief van J. (...) waarin stond dat u zich moest aansluiten bij de taliban (notities persoonlijk onderhoud, p. 8). U weet echter niet waar of wanneer uw vader die brief ontving (CGVS, p. 9). U denkt een 20-tal dagen voor dat de taliban naar uw huis kwam en u vermoedt dat uw vader het kreeg in het dorp (CGVS, p. 9). Nochtans mag verwacht worden dat uw vader u dit zou vertellen nadat u te weten kwam van de brief.

Hoewel de brief aan uw vader werd gegeven door een bevelhebber van de taliban die bekend was in uw regio, nam uw vader de inhoud van de brief niet serieus (CGVS, p. 9). Gevraagd waarom uw vader het niet serieus nam, zegt u dat uw vader zei dat toen J. (...) de brief overhandigde hij zeer kalm en zacht sprak (CGVS, p. 9). Dit kan echter niet verklaren waarom uw vader de inhoud van de brief niet serieus zou nemen, vooral niet omdat volgens u J. (...) er bij zei dat ze u binnen de 15 dagen zouden komen halen (CGVS, p. 9). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd zegt u dat uw vader misschien dacht dat de situatie zou kunnen worden opgelost op het moment zelf, wanneer ze u kwamen halen, door een jirga (vergadering van ouderen) te organiseren (CGVS, p. 9). Dit is opnieuw geen afdoende verklaring voor waarom uw vader de dreiging niet serieus nam en geen maatregelen nam.”

Verzoeker laat in het eerste middel gelden dat zijn vader de dreiging van de taliban wel serieus nam en dat hij vermoedt dat de tolk hem tijdens het persoonlijk onderhoud niet goed heeft verstaan, nu deze *“meer Farsi dan Dari”* sprak. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de taal van het persoonlijk onderhoud het Dari was en dat verzoeker aangaf de tolk goed te hebben verstaan (adm. doss., stuk 5, Notities persoonlijk onderhoud van 25 mei 2018, p. 1, 3 en 13). Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat verzoeker vóór het nemen van de bestreden beslissing enige opmerking heeft geformuleerd aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), zodat hij conform artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit deze notities blijkt duidelijk dat verzoeker, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, heeft verklaard dat zijn vader de inhoud van de eerste dreigbrief niet serieus nam (adm. doss., stuk 5, Notities persoonlijk onderhoud van 25 mei 2018, p. 9).

Waar verzoeker in het eerste middel nog stelt dat zijn vader zeer concreet het plan had voorbereid om met de dorpsoudsten samen te komen en de kwestie via bemiddeling op te lossen, wordt gewezen op de volgende passage uit het gehoorverslag:

“Hij zei: in 15 dagen komen we je zoon halen. Misschien dacht mijn vader: als hij komt, zou hij de ouderen verzamelen en ze doen jirga, min vader zal hen vragen via de ouders om zijn zoon niet mee te nemen.” (adm. doss., stuk 5, Notities persoonlijk onderhoud van 25 mei 2018, p. 9).

Uit het gehoor blijkt verder dat verzoekers vader de eerste dreiging niet ernstig nam en dat pas later, wanneer de talibanbevelhebber verzoeker wilde meenemen, de ouderen van het dorp kwamen kijken door het lawaai dat ze hoorden (adm. doss., stuk 5, Notities persoonlijk onderhoud van 25 mei 2018, p. 9-10). Van enig concreet plan en voorbereiding daarvan door verzoekers vader is *in casu* dan ook geen sprake. Met zijn verklaring dat zijn vader niet gedacht had dat de taliban het huis plots ging binnenvallen en er van uitging dat ze het nodige respect zouden opbrengen voor de traditionele institutie van de jirga, maakt verzoeker dan ook niet aannemelijk dat zijn vader de eisen van de taliban wel van in het begin ernstig had genomen.

Waar verzoeker in het eerste middel nog benadrukt dat hij het doelwit van de taliban zal blijven waar hij zich ook zal bevinden in Afghanistan en dat hij, toen hij in Griekenland was, van zijn familie te horen kreeg dat de talibanbevelhebber hen verteld heeft dat hij hem overal zou zoeken, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing op goede gronden opgemerkt dat de verklaringen van verzoeker over de dag dat de taliban naar zijn huis kwam miniem en weinig doorleefd zijn. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Gevraagd om in detail te beschrijven wat er precies gebeurde die dag zegt u dat u de deur opendeed, u werd vastgepakt, u werd gezegd dat ze u zouden meenemen, waarop uw familie naar buiten kwam en

begon te huilen (CGVS, p. 9). De vraag wordt u opnieuw gesteld wat er in detail gebeurde nadat J. (...) u vastpakte, wat er werd gezegd, wie wat zei. U zegt dat uw vader op de grond zat en probeerde de voeten van J. (...) vast te pakken terwijl hij smeekte u niet mee te nemen. Uw zus en moeder huilden. Dan kwamen de ouderen die J. (...) overtuigden u niet mee te nemen (CGVS, p. 9). Gevraagd naar de reactie van J. (...) op de smeekbedes van uw vader zegt u dat hij boos was en uw wou meenemen. Soms richtte hij het wapen op uw vader (CGVS, p. 10). Het is duidelijk dat u niet in staat bent om gedetailleerd te vertellen over wat er precies allemaal gebeurde die dag. U blijft kort en vaag in uw beschrijving.

Er wordt u gevraagd om in detail te vertellen hoe de ouderen erin slaagden J. (...) te overtuigen u niet mee te nemen. Er wordt benadrukt dat u specifiek moet zijn, wat de ouderen zeiden, wat tegen hen werd gezegd, enzovoort. U zegt dat u huilde en met u niet goed voelde. Wat u zich herinnert is dat een van de ouderen zijn baard aanraakte, de ander zijn gezicht en vroegen om u niet mee te nemen. Een andere probeerde hem te kalmeren door hem een zitplaats en water te geven. Ook uw moeder smeekte (CGVS, p. 10). Wanneer hij gekalmeerd was zeiden de ouderen dat ze er 's avonds over zouden praten en ze vroegen J. (...) om terug naar Q. H. (...) te gaan om te vragen wat hij moest doen. J. (...) ging hiermee akkoord (CGVS, p. 10). Opnieuw blijkt dat u nauwelijks kunt vertellen wat er zich afspeelde of wat werd gezegd. Nochtans was u de sleutelfiguur in het gesprek en betreft het een kernelement in uw verhaal. Bijgevolg mag verwacht worden dat u hier uitgebreider over zou kunnen vertellen.

Nadat J. (...) gekalmeerd was vertrok u naar huis en ging u slapen. De ouderen en uw vader praatten nog verder met J. (...). U weet echter niet waarover aangezien u thuis in bed lag (CGVS, p. 11). Ook hebt u klaarblijkelijk nooit gedacht er achter te vragen wat er nog werd gezegd over uw situatie nadat u vertrok (CGVS, p. 11). U kunt hier geen verklaring voor geven, u zegt gewoon dat u hier niet achter vroeg en niet weet waarover werd gepraat (CGVS, p. 11). Ook nadat u opstond de volgende dag, praatte u met niemand over uw situatie of vroeg u aan niemand wat er diende te gebeuren (CGVS, p. 11). U wordt gewezen op het feit dat u op het moment van de incidenten reeds 18 jaar was. Bijgevolg is het vreemd dat u na het incident naar huis zou gaan en zou slapen en ook de volgende morgen met niemand zou praten over hetgeen gebeurd was. U zegt dat u veel geslagen werd en dat u dacht dat uw vader alles wel zou oplossen. Het enige wat uw vader de volgende morgen zei over het gebeurde is 'God is goed, we hopen dat niets gaan gebeuren' (CGVS, p. 11). Het is echter volstrekt ongeloofwaardig dat u al volwassen jongeman niet nieuwsgierig zou zijn naar hetgeen was besproken of wat ging gebeuren, te meer omdat u de spilfiguur was om wie de hele discussie draaide. Bovendien dient ook te worden opgemerkt dat u verklaart dat J. (...) naar uw huis kwam om 8 uur 's morgens. Bijgevolg is het vreemd dat u na het incident zou gaan slapen en niet wakker zou worden tot de volgende dag (CGVS, p. 7).

Niet enkel bleek u geen enkele interesse te hebben in het bespreken of oplossingen zoeken voor uw probleem, u ging de dag na het incident met J. (...) ook gewoon buiten gaan spelen (CGVS, p. 11). Gevraagd waarom u cricket ging spelen en waarom u zelfs buiten mocht van uw ouders, gelet op de dreiging die van J. (...) uit ging, antwoordt u dat uw vader vertrouwde op de ouderen van het dorp (CGVS, p. 11). Dit kan echter opnieuw niet verklaren waarom u, de dag nadat de taliban u wil meenemen, gaat spelen op een veld die ver van uw huis ligt.

Uw vader stuurde J. (...) naar het cricketveld waar u was, waarna uw vader u direct waarschuwde. U wordt gevraagd of, nadat J. (...) u niet kon vinden op het cricketveld, hij nog terugkeerde naar uw huis om uw ouders te confronteren. U blijkt dit niet te weten. U hebt daar volgens u nooit naar gevraagd, hoewel u na uw vertrek nog contact hebt gehad met uw ouders (CGVS, p. 12). Opnieuw kan verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van dergelijke kernelementen in uw verhaal.

Gevraagd of uw familie nog problemen heeft gekend met de taliban na uw vertrek zegt u dat uw ouders nog een brief van de taliban kregen waarin stond dat ze u overal in Afghanistan zouden vinden. Verder hebt u geen weet van bedreigingen tegen uw familie (CGVS, p. 12). Nochtans had u tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard dat J. (...) nog bij uw vader was langs geweest en hem bedreigd had (DVZ vragenlijst, vraag vijf). Geconfronteerd hiermee zegt u dat de tolk verkeerd vertaald heeft en dat u het bij DVZ had over de brief van de taliban die uw vader kreeg na uw vertrek (CGVS, p. 12)."

Waar verzoeker in het eerste middel stelt dat hij wel degelijk zijn best heeft gedaan om op de vragen zo gedetailleerd mogelijk te antwoorden en dat hij uitgebreid heeft geantwoord op de hem gestelde vragen, beperkt hij zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Verzoeker verduidelijkt nergens met concrete elementen waarom hij meent dat de vaststellingen van de commissaris-generaal onterecht zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hem afgelegde verklaringen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Ook de Raad is van oordeel dat de verklaringen van verzoeker over wat er precies allemaal gebeurde

op de dag dat de taliban naar zijn huis kwam kort en vaag zijn. Dat verzoeker na zijn uiteenzetting niet gevraagd werd naar extra uitleg, doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker ter verschoning van zijn vage en beknopte verklaringen over deze gebeurtenissen in het eerste middel nog stelt dat hij *“zo getraumatiseerd (was) van de hele gebeurtenis dat hij niet aandachtig was van wat zich rond hem afspeelde”*, dient te worden vastgesteld dat hij nalaat enig attest voor te leggen dat dit trauma zou kunnen staven. Het betreft dan ook louter een blote bewering.

Waar verzoeker betoogt dat hij wel uitleg heeft gevraagd aan zijn vader, doch dat deze hem telkens geruststelde en beloofde dat het in orde zou worden gebracht, wordt er op gewezen dat hij op het CGVS verklaarde dat hij niet zoveel vroeg over wat er gezegd werd tussen enerzijds zijn vader en de ouderen van het dorp en anderzijds de talibanbevelhebber en dat hij niet vroeg waarom de talibanbevelhebber achter hem aanzat (adm. doss., stuk 5, Notities persoonlijk onderhoud van 25 mei 2018, p. 11). Ook de Raad acht het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker als volwassen jongeman niet nieuwsgierig was naar wat er was besproken tussen zijn vader, de dorpsouderen en de talibanbevelhebber die hem naar zijn zeggen wilde rekruteren, en zich tevreden stelde met de verklaring van zijn vader dat God goed is en dat ze hoopten dat er niets zou gebeuren.

Ook door in het eerste middel nog te stellen dat hij na het land te hebben verlaten contact opnam met zijn ouders en dat uit dit gesprek is gebleken dat de taliban contact heeft genomen met zijn ouders en naar hem gevraagd heeft en dat hij vermoedt dat zijn ouders nog steeds gevaar lopen, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat verzoeker op het CGVS verklaarde dat hij, behoudens nog een brief van de taliban, geen weet had van bedreigingen tegen zijn familie, en dit zelfs na confrontatie met zijn eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de talibanbevelhebber nog bij zijn vader was langs geweest en hem bedreigd had (adm. doss., stuk 5, Notities persoonlijk onderhoud van 25 mei 2018, p. 12).

Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden op gewezen dat verzoeker geen informatie had over hoe zijn reis werd bekostigd. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“U verklaart dat uw vader alles van uw reis betaalde en dat u niet weet hoeveel hij betaald heeft (CGVS, p. 7). Gevraagd of u hem ooit vroeg achter de kostprijs antwoordt u negatief, hoewel u volgens u elke twee weken met hem praat (CGVS, p. 7). De dag nadat u vluchtte naar het districtshuis werd u opgehaald door een mensensmokkelaar en begon u aan uw reis. Er wordt u gevraagd hoe uw vader erin slaagde om in 2 dagen tijd genoeg geld te verzamelen om een mensensmokkelaar te betalen. U zegt dat u dit niet weet. U denkt dat uw vader niet op dat moment moest betalen aan de smokkelaar. Meer informatie hebt u hier niet over (CGVS, p. 13). Logischerwijs mag verwacht worden dat u toch een basisidee zou hebben van hoeveel u moest betalen voor uw reis en hoe dat werd betaald.”

Verzoeker betwist niet dat hij niet weet hoeveel zijn reis gekost heeft. Verzoeker voert in het eerste middel wel aan dat zijn vader een smokkelaar betaald heeft met het geld dat hij krijgt voor zijn producten. Dit verklaart evenwel niet hoe zijn vader erin slaagde om in twee dagen tijd genoeg geld te verzamelen om een mensensmokkelaar te betalen. Dat verzoeker dit niet weet en dat hij tevens niet weet hoeveel zijn vader heeft moeten betalen voor zijn reis, is niet aannemelijk en doet vermoeden dat hij informatie achterhoudt. Waar verzoeker zijn onwetendheid hierover tracht te verklaren door te wijzen op de Afghaanse cultuur waarin uit respect niet naar dergelijke zaken wordt gevraagd, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de door verzoeker in het eerste middel geciteerde informatie blijkt alvast niet dat een vader zulke zaken niet met zijn zoon bespreekt.

Ten slotte wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing nog terecht op dat de volgende bedenkingen over verzoekers vermeende leeftijd verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen:

“Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 23 november 2017 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, die aantoont dat u op 22 november 2017 een leeftijd heeft van

20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Nochtans gaf u bij het indienen van uw verzoek tot internationale bescherming aan dat u geboren was op 30 november 2000 (DVZ verklaring, vraag vier). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd verklaart u dat u weet dat u in de tijd van Karzai werd geboren, in de maand jawza, op een maandag (CGVS, p. 13)."

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemeoid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Wat betreft verzoekers bewering in het tweede middel dat hij als jongeman "of potential fighting age" een risicoprofiel bezit, dient erop te worden gewezen dat in de door hem geciteerde richtlijnen van UNHCR zelf wordt opgemerkt dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt ("Depending on the specific circumstances of the case (...)"). Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging dus *in concreto* aannemelijk te maken en een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon volstaat hiertoe geenszins. Te dezen haalt verzoeker, naast de hierboven aangehaalde problemen die hem ertoe hebben genoopt Afghanistan te verlaten – die door de Raad evenwel niet geloofwaardig worden bevonden –, geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan zijn profiel gelinkte problemen aan. Voorts ziet de Raad niet in in welk opzicht verzoekers ongeletterdheid ertoe zou leiden dat hij een risico loopt op vervolging.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 13, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover als volgt:

"Uw ingediende documenten kunnen hier niets aan veranderen. Documenten hebben immers pas bewijswaarde indien ze vergezeld zijn van geloofwaardige verklaringen wat in casu duidelijk niet het geval is. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Wat betreft de taskara van uw vader en uw foto's stellen die enkel uw nationaliteit en herkomst vast, zaken die in deze beslissing niet worden betwist.

De dreigbrieven die uw vader ontving zijn dan weer ondertekend door talibanchef voor Surkhrod Q. S. (...), terwijl u zowel bij DVZ als op het CGVS verklaarde dat de districtschef van de taliban voor uw district Q. H. (...) was (CGVS, p. 7)."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is. Nu geen geloof wordt gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban, is te dezen een onderzoek naar de voor hem voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Afghanistan irrelevant.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden

verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de actuele informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in het district Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden.

Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 13 november 2018 aangebrachte EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018 en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 11).

In tegenstelling tot wat verzoeker in het derde middel tracht voor te houden, blijkt uit de door hem weergegeven tabel – en uit de door hem niet weergegeven toelichting daaronder over de aard van de incidenten en de doelwitten en slachtoffers van het geweld – wel degelijk dat het gros van het geweld in Surkhrod in de periode van 1 maart 2017 tot 31 januari 2018, dat kan worden toegeschreven aan de taliban of Islamitische Staat (IS), voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel en tegen "high profile"-doelwitten. Voorts maakt verzoeker, waar hij in het derde middel aanhaalt dat er in dezelfde periode in Surkhrod 103 dodelijke slachtoffers zijn geregistreerd, geen onderscheid tussen burgers, veiligheidspersoneel en opstandelingen. Met een dergelijke beperkte lezing van de informatie in het administratief dossier slaagt verzoeker er dan ook niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Voorts is het eigenaardig dat verzoeker verwijst naar informatie uit het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017 over de periode september 2016 tot 31 mei 2017, waaruit volgens hem blijkt dat het aantal geregistreerde incidenten in Surkhrod in die periode zelfs een pak hoger ligt, om tot een groeiende onveiligheid in de regio te concluderen en te stellen dat de activiteit van de taliban de laatste jaren enkel toegenomen is.

Verzoeker verwijst in het derde middel niet dienstig naar informatie over Jalalabad. Hij wordt immers niet als een burger van Jalalabad, doch wel als een burger van het district Surkhrod beschouwd, dat weliswaar een gelijklopende typologie van geweld kent. Bovendien wordt in de bestreden beslissing niet

ontkend dat, hoewel het geweld in de districten Jalalabad, Surkhrod en Behsud voornamelijk doelgericht van aard is, de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Er wordt evenwel genuanceerd dat de impact van de hierboven beschreven aanslagen niet van die aard is dat het inwoners van deze districten dwingt hun woonplaats te verlaten en dat de drie districten een toevluchtsoord blijken te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Ook de informatie die verzoeker in het derde middel aanhaalt over de precare veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, vermag geen afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing, die specifiek betrekking hebben op het district Surkhrod in de provincie Nangarhar, van waar verzoeker verklaarde afkomstig te zijn.

Waar verzoeker de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen betwist en rapporten en persartikels bijbrengt om aan te tonen dat de situatie in Afghanistan zeer precair is en dat het aantal incidenten er blijft stijgen, dient opgemerkt te worden dat in deze informatie niet wordt weerlegd dat het conflict in Afghanistan getypeerd wordt door sterke regionale verschillen en dat eruit niet blijkt dat er actueel voor burgers in het district Surkhrod een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, doch dat deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie van het CGVS. Uit deze informatie blijkt niet dat er in Surkhrod gewag gemaakt kan worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Hetzelfde kan worden gesteld over de informatie die verzoeker bijbrengt bij zijn op 19 oktober 2018 ingediende aanvullende nota. Wat betreft de aanvragen van verzoekers moeder om te attesteren dat het dorp Bala Bagh onder controle van de taliban valt (stukken 33 en 34), kan nog worden toegevoegd dat deze informatie een gesolliciteerd karakter vertoont en geen afbreuk kan doen aan de objectieve informatie die voorligt en de conclusies die de commissaris-generaal daaruit trekt.

Wat betreft het door verzoeker voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Afghanistan, kan bovendien worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Waar verzoeker in het derde middel nog verwijst naar het arrest nr. 196 024 van 30 november 2017 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Waar verzoeker in het derde middel aanvoert dat hij als "*IDP*" zal worden overgeleverd aan het geweld en de gewapende groeperingen, wordt er op gewezen dat uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat het geweld in Surkhrod, hoewel daarbij burgerslachtoffers te betreuren vallen en er zich tevens complexe aanslagen voordoen, voornamelijk doelgericht van aard is en dat Surkhrod, net zoals de nabijgelegen districten Jalalabad en Behsud, een toevluchtsoord blijkt te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Waar verzoeker in hetzelfde middel nog wijst op de precare positie van de Afghaanse "*terugkeerders*", wordt er op gewezen dat verzoeker, gelet op zijn persoonlijke situatie, niet aannemelijk maakt dat hij in Surkhrod in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van de Raad geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Surkhrod in mensonwaardige omstandigheden, eventueel in "*een IDP settlement*", zal terechtkomen. Voorts maakt verzoeker met zijn algemene, theoretische betoog over de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar het district Surkhrod met socio-economische moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate

niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. In het dossier van verzoeker zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren.

Aldus blijkt dat er voor burgers in het district Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.9. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN